

LESSONS IN קונטרס
החלוצ

A TREATISE ON AHAVAS YISRAEL
BY THE REBBE RASHAB

לזכות

יום ההולדת של

לוי יצחק הלוי בן חנה ברכה

ר"ח מנחם אב

PUBLISHER'S FOREWORD

The present chapter builds on the preceding two that described Divine service with joy and humility respectively. In this chapter, the Rebbe Rashab explains that even a person who sincerely devotes himself to either of these modes of Divine service can be characterized by *yeshus*.

The service of joy involves the arousal of love for G-d through meditating on His infinite greatness. This can easily lead to *yeshus*, because in a love relationship, it is natural for one who loves to retain his self-identity.¹ As explained in other sources in *Chassidus*,² there is a difference between the satisfaction experienced when one feels “the closeness of G-d is good for me”³ and that experienced when feeling “the closeness of G-d is good.” In the first instance, although the person is absorbed in the love of G-d, he appreciates – and seeks – the gratification the love brings. In the latter instance, because the person has worked on achieving *bittul*, he is overwhelmed by the awareness of G-d he experiences. The satisfying feelings that accompany that experience will not disrupt his inherent *bittul*.

Similarly, the service of G-d in the mode of bitterness can involve *yeshus*. The person can feel a secret pride and joy in these feelings of bitterness. Subconsciously, he will derive satisfaction from knowing that he is involved in Divine service.

After explaining these points, the Rebbe Rashab returns to the primary theme of this *maamar* – that *yeshus* leads to strife and friction between people. He explains that a person who feels personally involved in his Divine service will feel challenged by others who are also focused on that goal. He will be aroused by envy and jealousy. Similarly, a person concerned with his own self will be envious of another person's material success. This will increase the strife and friction between them.

The above lessons take on extra significance in the present time, the Three Weeks, a time when we should emphasize eradicating the baseless hatred that

1. See *Likkutei Torah*, *Vayikra*, p. 20c, *Bamidbar*, 31d, *et al.*

2. The series of *maamarim* entitled, *BeShaah Shehikdimu*, 5672, Vol. 1, p. 56ff., Vol. 3, p. 1455.

3. *Tehillim* 73:28.

led to the destruction of the *Beis HaMikdash* and experiencing a foretaste of the love and brotherhood that will characterize the era of *Mashiach*.

Sichos In English

Rosh Chodesh Av, 5780

* We will בעז"ה be publishing weekly installments of the maamar. If you would like to receive these texts, contact us via email sichosinenglish@gmail.com or WhatsApp 917-868-6509.

These weekly publications can be sponsored to honor a loved one, a Yortzeit or a simcha by contacting us at [**sichosinenglish@gmail.com**](mailto:sichosinenglish@gmail.com).

יד) **והנה** בשתי אופני העבודה הנ"ל אפשר להיות בחי' הישות והגסות כו'. דבאופן הא' שהוא העבודה בשמחה, בודאי אפ"ל בחי' הישות⁷⁴, שהוא יש מי שאוהב⁷⁵, כי השמחה וההתפעלות ה"ה במורגש בנפשו כו'. וכמו"כ האהבה והרצוא הוא למלאות חפצו ורצונו שחפץ להיות קרוב ודבוק בא"ס ב"ה, א"כ הרי

— 14 —

The preceding two chapters described two modes of Divine service, one emphasizing joy and the other, humility.

והנה בשתי אופני העבודה הנזכרים לעיל A person practicing either of the abovementioned approaches to *avodah*

אפשר להיות בחינת הישות והגסות כו'. may still be blemished by *yeshus* (self-importance) and coarseness.

דבאפן הא' שהוא העבודה בשמחה In the first approach, the *avodah* of joy,

בודאי אפשר להיות בחינת הישות *yeshus* can surely be present.

At the end of ch. 12, the Rebbe Rashab explains that the *avodah* of joy stems from the love of G-d. The person attains happiness when his soul clings to G-d and rejoices in its bond with Him. Now,

שהוא יש מי שאוהב. one who loves retains his self-identity.¹ His love does not motivate him to eclipse his feelings of self. Indeed, the opposite is true, he derives satisfaction from his relationship with G-d.

כי השמחה וההתפעלות הרי הוא במרגש בנפשו כו'. The joy and excitement that relationship produces are consciously felt within his soul.

ויכמו כן האהבה והרצוא Similarly, his love and his yearning for G-d are intended to fulfill his own desire and will –

1. See *Torah Or*, p. 114d; *Likkutei Torah, Vayikra*, p. 20c, *Bamidbar*, 31d, et al.

מעורב בזה אהבת עצמו והרגשת עצמותו כו', כמ"ש במ"א⁷⁵ (וצריכים עצות לזה איך שתהי' השמחה והאהבה בבחי' ביטול. שזה הי' עבודת אהרן⁷⁶ כה"ג בהעלאת הנרות, להמשיך בחי' חכ' במדות, בכדי שיהיו המדות בבחי' ביטול כו'. והענין הוא, דהביטול הוא מצד האור העליון. דהנה נת"ל⁷⁶ דכשמתבונן בגדולת ורוממות

שְׁחַפֵּץ לִהְיוֹת קְרוֹב וְדָבוּק בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, he desires to be close to and to cling to the Infinite One.

אִם כֵּן הָרִי מְעַרְב בִּזְה אֶהְבֵּת עֲצָמוֹ וְהִרְגֵּשֵׁת עֲצָמוֹתוֹ כו', Self-love and self-consciousness are thus present in such a relationship. He feels immense pleasure in the expression of such love. His pleasure and satisfaction reflect his own self-awareness.

כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּמָקוֹם אֲחֵר as explained elsewhere.¹

(וְצָרִיכִים עֲצוֹת לָזֶה) (It is necessary to devise means

אֵיךְ שֶׁתִּהְיֶה הַשְּׂמֵחָה וְהָאֶהְבָּה בְּבִחִינַת בְּטוּל. to ensure that this joy and love are characterized by *bittul*.

שֶׁזֶה הָיָה עֲבוֹדַת אַהֲרֹן כִּהֵּן גָּדוֹל בְּהַעֲלֹאת הַנְּרוֹת בְּהַעֲלֹאת הַנְּרוֹת This was the service of Aharon the *Kohen Gadol*² who kindled the lights of the *Menorah* in the Sanctuary.

לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת חֻכְמָה בְּמִדּוֹת His service was intended to draw down the attribute of *Chochmah* into the emotions,

כְּכִדִי שֶׁיִּהְיוּ הַמִּדּוֹת בְּבִחִינַת בְּטוּל כו'. so that the emotive attributes would also be characterized by *bittul*.

As mentioned above, *Chochmah* is identified with *bittul*. Moreover, not only is it itself identified with *bittul*, but it also engenders *bittul* in the qualities it influences.

וְהָעֵינֵן הוּא The core of the idea is:

דְּהַבְטוּל הוּא מִצַּד דְּהָאֹר הָעֲלִיּוֹן, *Bittul* comes about as a result of exposure to a higher light. For example,

2. See addenda to *Torah Or, Parshas Tetzaveh*, ch. 3, p. 111a; *Likkutei Torah*, the second *maamar* entitled *Behaalo'scha*, ch. 4, p. 32a ff.

והפלאות א"ס, הרי מאיר האור האלקי בנפשו. והאור הזה יכול לפעול הביטול בנפשו. אלא שצריכים לזה הכנת המקבל. דהנה, כאשר הכנת המקבל הוא להרגיש את הטוב טעם בהרוממות וההפלאה בהא"ס, אז מתפעל בנפשו בבחי' שמחה ודביקות האהבה כו' כנ"ל. ולזאת צ"ל תחלה הכנת המקבל להרגיש את האור האלקי מצ"ע,

דְּהֵנָּה נִתְבָּאָר לְעֵיל	as explained above, ³
דְּכְשָׁמְתִּבּוּנָן בְּגִדְלַת וְרוֹמְמוֹת וְהַפְּלֵאָת אֵין סוּף	when one meditates on the greatness, exaltedness, and wondrous nature of the Infinite One,
הָרִי מֵאִיר הָאוֹר הָאֱלֹקִי בְּנַפְשׁוֹ.	G-dly light shines within his soul
וְהָאוֹר הַזֶּה יָכוֹל לְפַעוֹל הַבִּטּוּל בְּנַפְשׁוֹ.	and this light can bring about <i>bittul</i> in his soul.
אֲלֵא שְׁצָרִיכִים לְזֶה הַכֵּנֶת הַמְקַבֵּל.	However, the person meditating, the one who will receive this Divine light in his soul, must first undergo a process of preparation .
דְּהֵנָּה פֶּאֶשֶׁר הַכֵּנֶת הַמְקַבֵּל הוּא	When he has prepared himself with the intent of
לְהִרְגִּישׁ אֶת הַטּוֹב טַעַם בְּהִרְוֹמְמוֹת וְהַפְּלֵאָה בְּהָאֵין סוּף	experiencing the delight produced by his awareness of the exaltedness and wondrous nature of the Infinite One,
אֲזִי מִתְפַּעֵל בְּנַפְשׁוֹ בְּבַחֲיִנַת שְׂמֻחָה וְדִבְקוֹת הָאֱהָבָה כו' פְּנִזְכָּר לְעֵיל.	his soul will be aroused in joy, clinging to Him with love, as mentioned above.
וְלִזְאוֹת צָרִיכָה	To prevent <i>yeshus</i> from tainting his Divine service and to achieve <i>bittul</i> , a different type of preparation is necessary.
לְהִיּוֹת תַּחֲלָה הַכֵּנֶת הַמְקַבֵּל	The recipient must first prepare himself
לְהִרְגִּישׁ אֶת הָאוֹר הָאֱלֹקִי מִצַּד עֲצֻמוֹ	to sense the G-dly light as it exists in and of itself and not merely the delight it produces.

ואז האור האלקי שמאיר בנפשו פועל בו הביטול. ואח"כ גם כשמרגיש את הטוב טעם ומתפעל בשמחה ובאהבה, ה"ה בבחי' ביטול והנחת עצמותו כו'. אמנם גם בעבודה בבחי' שפלות הנ"ל, עם היות שבד"כ הו"ע ביטול היש, מ"מ אפ"ל גם בזה בחי' הישות, והוא מה שהוא מורגש בנפשו גם בעת המרירות והשפלות כו'. וממילא

ואז האור האלקי שמאיר
בנפשו פועל בו הביטול. Then, the G-dly light that shines within his soul
will produce *bittul* in the person.

ואחר כך גם כשמרגיש
את הטוב טעם Afterwards, even when he experiences the delight
that accompanies the awareness of G-d's light

ומתפעל בשמחה ובאהבה and therefore is aroused with joy and love,

הרי הוא בבחינת בטול he will nonetheless be permeated with a sense of
bittul and self-transcendence.)

Since the person's goal is not his own satisfaction but rather oneness with G-d, even when his emotions are aroused by G-d's light, he will still feel *bittul*.

אמנם What's more

The Rebbe Rashab introduces this portion of the chapter in this manner because as he proceeds to mention, humility is generally associated with *bittul* not *yeshus*.

גם בעבודה בבחינת
שפלות הנזכרת לעיל even the second approach mentioned above, that
of humility,⁴

עם היות שבדרך כלל
הוא ענין בטול היש although generally involving the negation of self,

מכל מקום אפשר להיות
גם בזה בחינת הישות can nevertheless still be tinged with *yeshus*.

והוא מה שהוא
מרגיש בנפשו The person remains conscious of his self

גם בעת המרירות
והשפלות כו'. even while feeling bitterness and humility.

4. *Shiflus*, the term used by the *maamar*, is derived from the term *shafel*, meaning "low." Our translation as "humility" is generic in nature. More specifically, in *Chassidus*, a distinction is made between *shiflus* and *anavah*, the term usually translated as humility. *Shiflus* emphasizes to a greater degree the awareness of one's shortcomings and inadequacies.

אין השפלות בבחי' שפלות אמיתי להיות כאין ואפס ממש כו' (די צובראָכענקייט איז ניט קיין אמיתית ער זאל ביי זיך זיין גאָר ניט באמת, פארלירען זיך לגמרי מכל וכל כו'), והיינו מפני שהחשבון הנ"ל אינו נוגע לו כ"כ בפנימיות נפשו. דאם הי' נוגע לו באמת בנפשו בפנימיותו, הי' מתבטל לגמרי מכל וכל, והי' בבחי' אין ואפס ממש, אבל כשאינו נוגע כ"כ, ממילא אינו בבחי' שפלות וביטול לגמרי כו'. ועוד אפ"ל

-
- וממילא אין השפלות
בבחינת שפלות אמתית
- As a result, his humility is not genuine; he has not gone beyond his self-awareness
- להיות כאין ואפס ממש כו'
- to the point where he is like utter nothingness.
- (די צובראָכענקייט
איז ניט קיין אמתית
- (His *tzubrochenkeit*, "brokenness," is not genuine
- ער זאל ביי זיך זיין
גאָר ניט באמת,
- to the point that he feels that he is truly *gor nit*, absolutely nothing,
- פארלירען זיך לגמרי
מכל וכל כו')
- losing his self-concern entirely to the point that he has no sense of self at all.)
- והיינו מפני שהחשבון
הנזכר לעיל
- The lack of genuine feelings of humility results from the fact that the reckoning of thought, speech and action described in the previous chapter
- אינו נוגע לו כל כך
בפנימיות נפשו.
- does not matter so much to him; it does not affect the inner reaches of his soul.
- דאם הי' נוגע לו באמת
בנפשו בפנימיותו
- If it would truly matter to him, touching the inner reaches of his soul,
- הי' מתבטל לגמרי
מכל וכל והי' בבחינת
אין ואפס ממש.
- he would lose his identity entirely and feel himself as utter nothingness.
- אבל כשאינו נוגע כל כך
- However, when it does not matter that much to him,
- ממילא אינו בבחינת
שפלות וביטול לגמרי כו'.
- his humility and *bittul* is not complete.

שבהעלם בנפשו יש בו הגבהה ושמחה (א צופרידענקייט) מהמרירות והשפלות ושהוא עובד ה' כו'. והגם שזה בהעלם בנפשו, אבל הוא מעצם הישות שלו שנשאר קיים עדיין. ושדא תיכלא בכולא⁵, שהמרירות והשפלות אינו פועל ישועות בנפשו בזיכוך המדות, ושיהי' בדרכי התו"מ כדבעי למהוי כו'. וזאת הנסיבה שעם היותו עובד הוי', מ"מ, להיות שהעבודה אינה כדבעי למהוי, בבחי' ביטול, כ"א בבחי' יש

וְעוֹד אֶפְשָׁר לִהְיוֹת שְׂבָהֶעָלָם בְּנַפְשׁוֹ יֵשׁ בּוֹ הַגְּבָהָה וְשִׂמְחָה, (א צופרידענקייט)	Furthermore, it is possible that such a person, feels a secret pride and joy, a sense of gratification
מִהֶמְרִירוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת	in his feelings of bitterness and humility,
וְשִׂיחָה עוֹבֵד ה' כו'.	and that he is an <i>oved Hashem</i> , "a servant of G-d."
וְהַגֵּם שְׂזָה בְּהַעֲלֵם בְּנַפְשׁוֹ	Although these feelings are subconscious, hidden within his soul,
אֲבָל הוּא מַעֲצָם הַיְשׁוּת שְׁלוֹ	they emanate from his essential <i>yeshus</i>
שֶׁנִּשְׁאָר קַיָּם עַדִּין.	which remains intact
וְשִׁדָּא תַכְלָא בְּכָלֵא	undermining the totality of his service. ⁵
שְׂהֶמְרִירוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת אֵינוֹ פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת בְּנַפְשׁוֹ בְּזִכּוּךְ הַמִּדּוֹת	Consequently, this hidden <i>yeshus</i> prevents the bitterness and humility he feels from producing positive effects within his soul, leading to the refinement of his character traits,
וְשִׂיחָה בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וּמַצְוֹת כְּדָבְעֵי לְמַהְוֵי כו'.	and enabling him to carry out the Torah and <i>mitzvos</i> as desired.
וְזֹאת הַנִּסְבָּה שֶׁעִם הַיְשׁוּת עוֹבֵד הוִי',	This is the reason that, although he is committed to Divine service,
מִכָּל מְקוֹם לְהִיּוֹת שֶׁהַעֲבוּדָה אֵינָה כְּדָבְעֵי לְמַהְוֵי בְּבַחֲיִנַת בְּטוּל	nevertheless, since his <i>avodah</i> is not sufficient to bring him to a state of <i>bittul</i> ,

5. "Undermining the totality of his service" is a paraphrase of the words of our Sages (*Chulin* 64b) that literally mean "the decay has spread through all of it." In the present context, the intent is that the person's *yeshus* debases all his efforts to reach humility.

ומורגש כנ"ל, ולזאת אינו יכול לסבול את חבירו שעומד ג"כ באיזה מעלה ומדרי' בעבודה, וא"כ ה"ה דומה אליו, וממעט הישות שלו, לא יוכל לסבול זה, ולא יוכל להתחבר עמו ושונא אותו, ומשתדל להגדיל ולהראות לעין כל שפלות זולתו, ואיך שהוא לא טוב, ומבזה עבודתו כו', בכדי שלא ידמו אותו אליו, או שלא יתגדל עליו. או גם שאינו נוגע אליו, היינו מה שידמו אליו או יתגדל עליו, כ"א שמצד הישות שלו

כִּי אִם בְּבַחֲיַנֵּת יֵשׁ he remains characterized by *yeshus* and self-consciousness, as mentioned above.
וּמִרְגֵּשׁ כְּנֻזָּכָר לְעֵיל,

In the preceding two and a half chapters, the Rebbe Rashab explained the two general paths of Divine service and how despite being involved with them, one can still feel *yeshus*. He now returns to the primary theme of this *maamar* – that *yeshus* will lead to strife and friction between people.

וְלִזְזָת אֵינוֹ יָכוֹל For this reason, he cannot tolerate a colleague
לְסָבוֹל אֶת חֲבֵירוֹ

שֶׁעוֹמֵד גַּם כֵּן בְּאִיזָה who has also attained a certain standing and level
מַעֲלָה וּמִדְרָגָה בְּעִבּוּדָה, of Divine service.

Since he is more concerned with his own identity than with the service of G-d, he feels challenged by another person.

וְאִם כֵּן הָרִי הוּא דוֹמָה The latter's achievements establish a parity to himself
אֵלָיו וּמִמַּעַט הַיְשׁוּת שְׁלוֹ, that impinges on his *yeshus*.

לֹא יוֹכֵל לְסָבוֹל זֶה וְלֹא Hence, he cannot tolerate him, or join together
יִכָּל לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ with him.

וְשׁוֹנֵא אוֹתוֹ. Instead, he hates him

וּמִשְׁתַּדֵּל לְהַגְדִּיל וּלְהַרְאֹת and tries to exaggerate and publicly expose his
לְעֵין כָּל שְׁפָלוּת זולתו lowness,

וְאֵיךְ שֶׁהוּא לֹא טוֹב, and have others see him as bad.

וּמְבַזֶּה עֲבוּדָתוֹ כּו' He denigrates the other person's *avodah*

בְּכַדִּי שֶׁלֹא יִדְמוּ אוֹתוֹ אֵלָיו so that the other person will not be considered
אוֹ שֶׁלֹא יִתְגַּדֵּל עָלָיו. comparable or superior to him.

אוֹ גַּם שֶׁאֵינוֹ נֹגֵעַ אֵלָיו, Furthermore, even when it does not affect him,

אינו יכול לסבול מעלת זולתו, ולכן ישנא אותו ויבזה אותו ולא יוכל לדברו בשלום⁷⁸ ולהתחבר עמו כו'. ובפרט שרואה בחבירו איזה מעלה יתירה, הן איזה יתרון בשכל או איזה זהירות ופרישות יתירה או איזה טהרה כו', יכעוס ויקצוף מאד, שאינו יכול זאת לנשוא כלל כו'. ובזה יש גם תערובות קנאה אשר קשה כשאל קנאה⁷⁹ (והיא ג"כ בכלל שנאת חנם, שהרי לא עשה לו מאומה, ולא לקח משלו, כ"א עושה לעצמו,

הֵינּוּ מֵה שְׂיִדְמוּ אֵלָיו i.e., others will not compare his colleague to him

או יתגדל עליו, or consider that person greater than him, he will still denigrate that person,

כִּי אִם שְׂמִצָּד הַיִּשּׁוּת because his *yeshus* prevents him from tolerating
שְׁלוֹ אֵינּוּ יָכוֹל לְסָבּוֹל the positive qualities of anyone else.
מֵעֵלֶת זֹלָתוֹ

וְלִכֵּן יִשְׁנָא אוֹתוֹ וַיְבַזֶּה For this reason alone, he will hate the other
אוֹתוֹ וְלֹא יוּכַל לְדַבֵּר person, denigrate him, and find no way of com-
בְּשָׁלוֹם וְלִהְתַּחֲבֵר עִמּוֹ כו'. municating amicably with him, or joining with
him in any endeavor.

וּבִפְרָט שְׂרֹאָה בְּחִבּוּרֵי Especially if he sees his colleague possesses a supe-
אֵיזָה מַעֲלָה יִתְרָה rior quality,

הֵן אֵיזָה יִתְרוֹן בְּשִׂכָּל whether in the area of intellect,

אוֹ אֵיזָה זְהִירוּת וּפְרִישׁוּת or an extra measure of vigilance and piety, or
יִתְרָה אוֹ אֵיזָה טְהִרָה כו', purity, he will not be able to bear his success.

יִכְעֹס וַיִּקְצֹף מְאֹד שְׂאִינוּ He will be very enraged and infuriated, finding
יָכוֹל זֹאת לְנִשּׂוֹא כָּלֵל כו'. this more than he can bear.

וּבְזֶה יֵשׁ גַּם תְּעִרּוּבוֹת קִנְיָה Such hatred is also compounded by envy,

אֲשֶׁר קָשָׁה כְּשָׂאֹל קִנְיָה. about which the verse states,⁶ "Envy is as cruel as the grave."

(וְהִיא גַם כֵּן בְּכָלֵל (Envy is also included in the category of baseless
שְׁנֵאת חֲנָם, hatred

6. Shir HaShirim 8:6.

ובידו ג"כ לעשות כמוהו, ואינו מונע לו. וכן גם הקנאה בגשמיות, שמקנא הצלחתו ורוב עשרו, הלא לא לקח את שלו, וברכת הוי' היא תעשיר כו'⁸⁰), וכידוע דשנאה כד מחמת קנאה אין לה תקנה כו'.

שְׁהָרִי לֹא עָשָׂה לוֹ because there is no reason for such envy. The other
מְאוּמָה וְלֹא לָקַח מִשְׁלוֹ person **has not done anything to him, nor has he**
taken anything from him.

כִּי אִם עוֹשֶׂה לְעַצְמוֹ, Whatever he achieved, **he accomplished on his own**
and for himself.

וּבְיָדוֹ גַּם כֵּן לַעֲשׂוֹת כְּמוֹהוּ The person showing envy **has the potential to do**
the same.

וְאֵינוֹ מוֹנֵעַ לוֹ. His colleague **is not preventing him** from emulating
what he has achieved.

The above refers to envy and jealousy regarding spiritual achievements. There is no basis for negative feelings to be aroused from another person's success in attaining spiritual prowess, because it does not detract from one's own potential at all.

וְכֵן גַּם הַקִּנְיָה בְּגִשְׁמִיּוֹת The same applies to **jealousy regarding material**
matters,

שֶׁמִּקְנֵא הַצִּלְחָתוֹ וְרֹב עֲשָׂרוֹ, that one person **envies** another's success and great
wealth.

הֲלֹא לֹא לָקַח אֶת שְׁלוֹ Why? Did the wealthy man **take** anything **belong-**
ing to him? There is no reason to be jealous of his
prosperity,

וּבְרִכַּת הוֹי' הִיא it is granted solely from Above, as it is written,⁷ **it is**
(תַּעֲשִׂיר כו') "G-d's blessing that brings wealth."

וּכְיָדוּעַ דְּשִׁנְאָה מִחֲמַת As is well-known, in our Rabbis' words,⁸ **"Hate born**
of envy defies correction." Thus, envy compounds
קִנְיָה אֵין לָהּ תִּקְנָה כו'. the friction his *yeshus* causes, making the situation vir-
tually irredeemable.

7. Mishlei 10:22.

8. *Kad HaKemach, os kin'ah*; see also *Mivchar HaPeninim, shaar 48*.

קיצור. ישות בעבודה בשמחה והעצה לזה, ישות בעבודה בשפלות והסיבה לזה. הישות גורמת שנאה וקנאה.

קצור. Summary:

Even though a person is involved in Divine service, he may nevertheless manifest

ישות בַּעֲבוּדָה בְּשִׂמְחָה *yeshus* when his **Divine service** is motivated by **joy**.
וְהַעֲצָה לָזֶה, **Advice** how to cope with such feelings was suggested.
 Similarly, he may manifest

ישות בַּעֲבוּדָה בְּשַׁפְלוּת *yeshus* in **Divine service** that is motivated by
וְהַסָּבָה לָזֶה. **humility.** The reason for such feelings are explained.

הַיְשׁוּת גּוֹרֵמַת *Yeshus* can cause **hatred and envy**.
שִׁנְאָה וְקִנְאָה.

(כג) עבודת אהרן: ראה הוספות לתו"א פ' תצוה פ"ג [קיא, א]. לקר"ת ד"ה בהעלותך (השני) פ"ד [לב, א ואילך].
 (כד) וכידוע דשנאה כו': כד הקמח אות קנאה. ועייג"כ מבחר הפנינים שער מ"ח.

- (74) ראה מאמרי אדמו"ר האמצעי דברים ח"ב ע' תרצ ואילך. נ"ך ע' כח ואילך. סה"מ עטר"ת ע' צב ואילך. תרצ"ז ע' 297 ואילך. ועוד.
 (75) ראה תו"א ויקהל קיד, ד. ובכ"מ.
 (76) סעיף יב.
 (77) לשון חז"ל — חולין סד, ב.
 (78) ע"פ וישב לו, ד.
 (79) שה"ש ח, ו.
 (80) משלי י, כב.

💡 POINTS TO PONDER 💡

♦ **Egotistical Humility**

I always thought that humility is the exact opposite of ego; so how is it that I feel proud of being humble?

♦ **(I)rrational Envy**

While hate can be irrational, envy seems to be sourced in legitimate feelings of inadequacy. Or is it?

♦ *What insight can you glean from Heichaltzu chapter 14?*

